

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Mariana Kokeše ve věci

žalobce: **hkfree.org. z. s.**, IČO 26659573
sídlem Akademia Heyrovského 1178/6, 500 03 Hradec Králové
zastoupený UNTAX, s. r. o., IČO 25260537
sídlem U Továren 256/14, 102 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci vydání rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj, Územního pracoviště v Hradci Králové, ze dne 1. 3. 2016, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajskému soudu v Brně byla dne 10. 4. 2019 doručena žaloba, jíž se žalobce domáhal, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj, Územního pracoviště v Hradci Králové (dále jen „správce daně“) ze dne 1. 3. 2016, č. j. X, ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce uvedl, že správce daně vydal dne 1. 3. 2016 uvedené rozhodnutí, proti kterému žalobce brojil odvoláním. Žalovaný odvolání zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí o registraci k DPH potvrdil. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 4. 2018, č. j. X (všechna v tomto rozsudku uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Vázán právním názorem soudu žalovaný přípisem ze dne 15. 8. 2018 uložil správci daně provést rozsáhlé dokazování, spočívající mimo jiné v provedení výsledků členů žalobce, a to aby na základě „*podrobné analýzy odvolatelem předloženého seznamu řádných aktivních členů – správců zajistil výsledky takového počtu členů, který bude na základě přezkoumatelné správní úvahy provedené prvostupňovým správcem daně odpovídat reprezentativnímu vzorku tak, aby hodnocením tohoto vzorku bylo postaveno na jisto vnímání odvolatelovy činnosti jeho vlastními aktivními členy*“, totéž měl provést ve vztahu k pasivním členům. Na základě této instrukce vyslechl správce daně do konce roku 2018 celkem 20 svědků – členů žalobce. Následně správce daně kontaktoval zástupce žalobce s požadavkem na sjednání dvaceti termínů v měsících leden a únor 2019 za účelem provedení výsledků dalších svědků. Žalobce v písemnosti ze dne 19. 12. 2018 žádal o vysvětlení účelu svědeckých výpovědí a o sdělení, z jakých důvodů není počet provedených svědeckých výpovědí dostačující. Žalovaný zareagoval sdělením, že je třeba v provádění výsledků svědků pokračovat, neboť doposud nebyl vyslechnut takový počet členů, aby bylo možné považovat tento vzorek za reprezentativní. Na sdělení reagoval žalobce písemností, ve které požadoval vyhodnocení již provedených svědeckých výpovědí a vyvození dílčích skutkových, popř. právních závěrů. Žalovaný odpověděl, že požadavku žalobce na provedení dílčího hodnocení svědeckých výpovědí nemůže vyhovět s odkazem na § 11, § 8 odst. 1 a § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Sdělením ze dne 21. 2. 2019 se správce daně obrátil na žalobce s požadavkem, aby vybral z termínů navrhovaných správcem daně přibližně 20 termínů, ve kterých by se mohly konat svědecké výpovědi. Dne 1. 3. 2019 žalobce podal podnět na ochranu proti nečinnosti žalovaného, ve které požadoval, aby nadřízený orgán zakázal žalovanému pokračovat v neúčelném vyslýchání svědků a přikázal žalovanému neprodleně vydat rozhodnutí o odvolání. O podnětu rozhodlo Generální finanční ředitelství vyrozuměním ze dne 26. 3. 2019, a to tak, že podnět shledalo nedůvodným. Vyrozuměním o výsledku svědka ze dne 1. 3. 2019 a ze dne 4. 3. 2019 žalovaný oznámil žalobci provádění dalších výsledků svědků v celkovém počtu 50 osob v termínech mezi 20. 3. 2019 a 29. 4. 2019.
3. Nečinnost žalovaného žalobce spatřuje v tom, že žalovaný dosud nevydal rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o registraci žalobce k dani z přidané hodnoty, které vydal správce daně dne 1. 3. 2016 pod č. j. X. Přestože v dosavadním řízení žalovaný shromáždil dostatek podkladů pro rozhodnutí, na místo toho instruuje správce daně k neúčelnému a tudíž nezákonnému pokračování v dokazování v podobě výsledků svědků – členů žalobce. Neúčelnost spatřuje žalobce zejména v tom, že prováděné výsledky jsou redundantní ve vztahu k již opatřeným svědeckým výpovědím. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 26. 6. 2008, č. j. 2 Ans 3/2007-120, a rozsudek ze dne 21.

3. 2019, č. j. 7 Afs 519/2018-22) žalobce namítal, že nesmyslná a neúčelná činnost je nečinností. Na základě počtu dosud vyslechnutých svědků a obsahu jejich výpovědí je žalobce přesvědčen, že naplnění instrukce Krajského soudu v Hradci Králové obsažené v rozsudku směřující k doplnění skutkového stavu již bylo dosaženo, a žalovaný tak shromáždil postačující množství důkazních prostředků pro bezodkladné vydání rozhodnutí o odvolání. Jelikož žalovaný nedokázal zřetelně objasnit účel ani rozsah provádění dalších výslechů, lze provádění dalších výslechů důvodně považovat za svévolné.
4. Žalobce nesouhlasí ani s právním názorem žalovaného, že daňový řád a judikatura Nejvyššího správního soudu neumožňuje provedení dílčího hodnocení svědeckých výpovědí. S odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2002, sp. zn. II. ÚS 571/02, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, žalobce namítal, že bylo povinností žalovaného seznámit žalobce s hodnocením doposud provedených svědeckých výpovědí, jakož i s účelem provádění dalších výslechů svědků. Akceptace právního názoru žalovaného by umožnila žalovanému přistoupit k výslechům všech 5 000 členů žalobce, bez toho, aby žalovaný musel zdůvodňovat jejich potřebnost. Takto rozsáhlé dokazování by přitom mohlo mít pro žalobce likvidační účinky.
5. Kromě počtu předvolaných svědků poukázal žalobce i na okolnost, že téměř 3,5 roku od zahájení registračního řízení nebyla doposud otázka statusu žalobce coby plátce DPH pravomocně rozhodnuta.
6. Z uvedených důvodů má žalobce za to, že v dosavadním průběhu řízení žalovaný shromáždil dostatek podkladů potřebných pro rozhodnutí o odvolání.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že cílem doplnění spisového materiálu je zjistit faktický stav tak, jak bylo žalovanému uloženo ze strany krajského soudu (viz body 64 a 65 rozsudku, ve kterých soud vysvětlil nedostatky skutkových zjištění a uložil žalovanému, aby skutkový stav důkladně doplnil). Žalovaný vázán právním názorem soudu uložil správci daně doplnění spisového materiálu mj. o svědecké výpovědi členů žalobce, a to do 31. 10. 2018. Správce daně s ohledem na rozsáhlost požadovaného doplnění spisového materiálu požádal o prodloužení lhůty do 30. 4. 2019, čemuž žalovaný vyhověl. V průběhu doplňování spisového materiálu došlo k jednání zmocněnce žalobce Ing. H., které lze považovat za obstrukční. Počínaje dnem 13. 12. 2018 se správce daně pokoušel se zmocněncem žalobce neformálně dohodnout na termínech konání výslechů členů žalobce (e-mailem, telefonicky). Správce daně z důvodu zdlouhavého jednání ze strany zmocněnce žalobce zaslal dne 21. 2. 2019 sdělení s návrhy termínů. Dne 27. 2. 2019 zmocněnec žalobce reagoval, že Ing. H. se vrátil z dovolené a jeho absence v rozsahu 20 dnů by společnost UNTAX zcela paralyzovala. Z důvodu zamezení průtahů byla zmocněnci žalobce zaslána vyrozumění o výsledku svědků ze dne 1. 3. 2019 a ze dne 4. 3. 2019, na které bylo reagováno podáním žalobce, ve kterém bylo uvedeno, že se navrhovaných výslechů žalobce nemůže zúčastnit, a to např. z důvodu dlouhodobě plánované zahraniční cesty, z důvodu hlídání nezletilého dítěte, z důvodu dlouhodobě plánovaného lékařského zákroku či z důvodu plánované lékařské prohlídky, aniž by uvedené důvody jakkoli doložil. Snaha o zamezení výsledku členů žalobce následně vyvrcholila podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Žalovaný vyhodnotil toto jednání jako obstrukční, a proto správci daně prodloužil lhůtu k doplnění spisového materiálu do 30. 6. 2019. Žalovaný považuje uvedený termín s ohledem na požadavky krajského soudu a skutečnost,

že po určitou dobu docházelo ze strany zmocněnce žalobce k obstrukčnímu jednání, za zcela přiměřený.

8. Žalovaný uvedl, že soud mu v rozsudku uložil ověřit princip fungování žalobce, a to s ohledem na počet jeho členů. Podle žalovaného jsou výpovědi členů nezbytným důkazním prostředkem, prostřednictvím kterého lze zjistit princip fungování žalobce jako spolku, vnímání jeho činnosti vlastními členy a výpovědi mohou taktéž sloužit k ověření fakticity stran dalších tvrzení žalobce týkajících se jeho činnosti. K tomu, aby princip fungování žalobce mohl být přezkoumatelným způsobem popsán, je třeba vyslechnout takový počet členů, který lze považovat za reprezentativní vzorek členské základny žalobce. Správce daně byl vázán pouze konečným termínem pro doplnění spisového materiálu, úvaha stran komplexnosti doplnění skutkového stavu byla na něm. Termín byl prodloužen pouze dvakrát, jednou na žádost správce daně z důvodu rozsáhlosti požadovaného doplnění spisového materiálu, podruhé z důvodu obstrukčního jednání ze strany zmocněnce žalobce. Podle názoru žalovaného jsou irelevantní námitky žalobce stran nadbytečnosti provádění dalších svědeckých výpovědí, neboť je to správce daně, kdo je odpovědný za zjištění skutkového stavu. Žalovaný odmítá tvrzení žalobce, že činnost správce daně, resp. žalovaného v podobě provádění výslechu členů žalobce je neúčelnou činností a tedy nečinností ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 7 Afs 519/2018-22. K námitce, že z obsahu již provedených svědeckých výpovědí vyplývá, že instrukcí krajského soudu uvedených v rozsudku již bylo dosaženo, žalovaný nad rámec již uvedeného zdůraznil, že spisový materiál nebyl ze strany správce daně doplňován pouze o výpovědi členů žalobce, ale taktéž např. o informace poskytnuté jinými poskytovateli internetového připojení, popř. o dokumenty vztahující se k činnosti žalobce, to vše s cílem komplexního zjištění skutkového stavu. K námitce, že 3,5 roku od vydání rozhodnutí o registraci nebyla otázka statusu žalobce pravomocně vyřešena, žalovaný uvedl, že tento časový úsek nelze vnímat jako pochybení na straně žalovaného. Odvolání bylo žalobcem podáno 29. 3. 2016, následně bylo dvakrát doplněno, rozhodnutí o odvolání bylo vydáno 26. 8. 2016, tj. asi měsíc po posledním doplnění odvolání. Dobu, po kterou následně trvalo řízení u Krajského soudu v Hradci Králové, žalovaný nemohl nijak ovlivnit. Žalovaný má za to, že smyslem žaloby není odstranit nečinnost žalovaného, ale naopak zastavit provádění dalších výslechu členů žalobce, které by mohly vyznít v neprospěch tvrzení žalobce ohledně povahy jeho spolkové činnosti. V případě, že by žalobce usiloval o to, aby žalovaný co nejdříve vydal rozhodnutí o odvolání, nesnažil by se obnovené řízení záměrně zdržovat tím, že bude obstruovat doplňování svědeckých výpovědí. K námitce, v níž žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného ohledně dílčího hodnocení provedených svědeckých výpovědí, žalovaný uvedl, že tato námitka nesouvisí s tvrzenou nečinností žalovaného, pro úplnost však odkázal na sdělení ze dne 7. 2. 2019, kde se touto otázkou zabýval. Za absurdní považuje žalovaný argumentaci žalobce, že v případě nemožnosti dílčího hodnocení provedených svědeckých výpovědí by žalovaný mohl vyslechnout všech 5 000 členů žalobce.
9. Ze všech uvedených důvodů má žalovaný za to, že není nečinný, neboť dosud nebylo dokončeno doplnění spisového materiálu v rámci obnoveného odvolacího řízení. Proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
10. V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce v zásadě setrval na své žalobní argumentaci. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že ze strany zmocněnce žalobce dochází k obstrukčnímu jednání. Poukázal na to, že

požadavek na vyčlenění 20 pracovních dnů k provedení dalších svědeckých výpovědí znamená, že zástupce žalobce bude zcela paralyzován. Rovněž náklady na zajištění zastoupení na padesáti výsleších musí být pro žalobce nezanedbatelné. Žalobce považuje za logické, že se pokoušel zabránit tomu, aby správce daně prováděl zbytečné a nesmyslné výslechy. Žalobce se pouze bránil všemi dostupnými prostředky nezákonnému jednání žalovaného, což nelze považovat za svévolnou obstrukci, ale za legitimní obranu. Žalobce zdůraznil, že podstata sporu ve věci samé spočívá v posouzení, zda jednáním žalobce dochází k narušení hospodářské soutěže nebo nikoli. Pro posouzení sporu tedy není podstatné, jakým způsobem jednotliví členové vnímají samotného žalobce. Žalobce považuje za absurdní, aby pro jeho statut byl determinován tím, jakým způsobem jeho činnost vnímají třetí osoby. Provádění dalších 50 svědeckých výpovědí lze proto považovat za důkaz z hlediska podstaty sporu za nesmyslný a zbytečný. Nad rámec posuzované věci žalobce poukázal na obsah protokolů o původních i nově provedených výsleších svědků.

IV. První rozhodnutí krajského soudu o žalobě, následný rozsudek Nejvyššího správního soudu a další průběh řízení

11. Poté, co ve věci proběhlo ústní jednání, v rámci něhož soud provedl důkazy navržené žalobcem, Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 25. 9. 2019, č. j. 29 A 54/2019-85, žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že není důvodná.
12. Proti předmětnému rozsudku zdejšího soudu podal žalobce kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl rozsudkem ze dne 9. 3. 2021, č. j. X. V něm shledal rozsudek Krajského soudu v Brně nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, a to zejména proto, že krajský soud měl vyjít z nedostatečného posouzení účelnosti namítaných úkonů tím, že odmítl přihlédnout k obsahu již provedených úkonů (zejména svědeckých výpovědí) a zkoumat, zda odůvodňuje potřebu dalšího dokazování. Nejvyšší správní soud vyjádřil právní závěr, že ačkoliv soud v řízení o žalobě proti nečinnosti dle § 79 a násl. s. ř. s. nemůže posuzovat obsah svědeckých výpovědí ve vztahu k meritu věci, musí se, je-li to třeba pro posouzení otázky průtahů v řízení, zabývat tím, zda obsah již poskytnutých výpovědí ospravedlňuje potřebu dalšího dokazování. Jinými slovy, krajský soud nemůže zkoumat, jaký závěr z výpovědí plyne k věci samé, ale musí posoudit, jestli z těchto výpovědí lze již nějaký závěr učinit a zda nadále existuje potřeba provádět další důkazy. V tomto smyslu zavázal Nejvyšší správní soud Krajský soud v Brně k dalšímu postupu v řízení.
13. Po zrušení rozsudku ze dne 25. 9. 2019, č. j. 29 A 54/2019-85, se měli účastníci řízení možnost k věci opětovně vyjádřit. Přitom žalovaný v podání ze dne 31. 3. 2021 setrval na svém dosavadním stanovisku, že ve věci nebyl nečinný. Dodal, že dle jeho názoru skutkový stav odůvodňoval nutnost dalšího dokazování. Skutečným smyslem nyní řešené žaloby nebylo dle žalovaného odstranit jeho nečinnost, ale naopak zastavit provádění dalších výslechů členů žalobce, které by mohly vyznít v neprospěch tvrzení žalobce ohledně povahy jeho spolkové činnosti. Tuto domněnku podle žalovaného prokazuje samotné jednání zmocněnce žalobce v průběhu odvolacího řízení. Zmocněnec žalobce nejprve od prosince 2018 přistoupil k obstruování dalších výslechů členů žalobce, přičemž jakmile zjistil, že tato taktika nebude úspěšná, podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, prostřednictvím které se pokoušel zamezit dalšímu výslechu členů žalobce. Poté, co byla žaloba usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 4. 2019, č. j. X, odmítnuta, podal žalobce současnou žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Žalovaný má v tomto ohledu za to, že jednání žalobce v minulosti vykazovalo

společný cíl, a to zabránění dalších výsledků členů žalobce. V případě, že by totiž žalobce skutečně usiloval o to, aby žalovaný co nejdříve vydal rozhodnutí o odvolání, nesnažil by se odvolací řízení záměrně zdržovat tím, že bude obstruovat doplňování svědeckých výpovědí.

14. Žalovaný také uvedl a doložil, že o odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj ze dne 1. 3. 2016, č. j. X, již rozhodl, a to tak, že svým rozhodnutím ze dne 8. 4. 2020, č. j. X, odvolání zamítl a předmětné rozhodnutí správce daně potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2020 podal žalobce žalobu, která je nyní vedena u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. X.
15. Rovněž z vyjádření žalobce ze dne 4. 5. 2021 nevyplývá změna jeho dosavadního stanoviska.

V. Posouzení věci soudem

16. Krajský soud se v mezích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nečinnosti žalovaného, přičemž shledal, že **žaloba není důvodná**. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez jednání.
17. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
18. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
19. Jak však plyne z výše uvedeného, ke dni rozhodnutí soudu žalovaný nečinný při rozhodování o odvolání proti rozhodnutí správce daně není, rozhodnutí o odvolání totiž již vydal (rozhodnutí ze dne 8. 4. 2020, č. j. X). Právě vydání rozhodnutí o odvolání proti předmětnému rozhodnutí správce daně se přitom žalobce v žalobě a jejím petitu domáhal.
20. K tomu je třeba vycházet z odborné literatury i ustálené judikatury, dle níž „[j]estliže soud zjistí, že v době podání žaloby byl správní orgán v nečinnosti, nicméně ke dni rozhodnutí soudu již v nečinnosti není a tento stav pominul, je dán důvod k zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. To platí v případě, kdy o pozdějším vydání rozhodnutí nebo osvědčení nebyl (ještě) žalobce informován, nebo mu rozhodnutí nebo osvědčení bylo již oznámeno a přesto žalobu nevzal zpět. Soud v rámci tohoto řízení není oprávněn konstatovat již odeznělou nečinnost (opačně srov. § 87 odst. 1 a 2 SŘS, podle něhož soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný). [...] Judikatura zastává stanovisko, že odpadne-li po podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu důvod jejího podání tím, že správní orgán ukončí svoji nečinnost vydáním rozhodnutí nebo osvědčení, v důsledku čehož je žaloba vzata zpět a řízení zastaveno, má žalobce právo na náhradu nákladů řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2007, č. j. 9 Ans 7/2007-76, a ze dne 27. 4. 2012, č. j. 2 Ans 3/2012-31). Přitom předpokladem pro přiznání náhrady nákladů řízení je mj. důvodnost podané žaloby, tj. existence žaloby na ochranu proti nečinnosti, se kterou by žalobce byl úspěšný, pokud by nedošlo k jejímu zpětvzetí v důsledku vydání správního rozhodnutí nebo osvědčení po podání žaloby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2010, č. j. 3 Ans 27/2010-105)“ (Potěšil, L. In: Potěšil, L. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014, s. 775-766). Obdobně pak uvádí další doktrinální pramen, že „[j]estliže žalobce opodstatněně brojí žalobou proti nečinnosti žalovaného a žalovaný po podání žaloby vydá

*požadované rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, může žalobce vzít žalobu zpět a správní soud rozhodně o zastavení řízení. V takovém případě má žalobce právo na náhradu nákladů soudního řízení podle § 60 odst. 3, jelikož **vzal žalobu zpět pro pozdější chování žalovaného**. Toto právo má bez ohledu na skutečnost, zda se správní orgán dozvěděl, že byla podána žaloba na ochranu před jeho nečinností (nález ÚS ze dne 1. 11. 2007, sp. zn. III. ÚS 677/07 [179/2007 USn., sv. 47], rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2007, sp. zn. 9 Ans 7/2007). **Pokud žalobce podanou žalobu zpět nevezme**, správní soud žalobu zamítne jako nedůvodnou; v takovém případě je ovšem žalobce povinen nést nepříznivý následek svého procesního neúspěchu v podobě povinnosti uhradit žalovanému náklady řízení“ (Jirásek, J. § 81 In: Blažek, T. a kol. Soudní řád správní. On-line komentář. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016; pozn.: zvýraznění původní).*

21. S odvoláním na výše uvedené tak soud uzavírá, že musel žalobu zamítnout. Zároveň nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení (to se týká i náhrady nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem, neboť pro výrok o náhradě nákladů řízení je rozhodující konečný výsledek ve věci – v řízení před krajským soudem, nikoliv dílčí výsledek řízení o kasační stížnosti). Žalobce totiž nevzal žalobu zpět tak, aby soudu umožnil aplikovat § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého „[ž]ádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení“ (srov. citovanou literaturu a judikaturu). Žalobce přitom pro předmětný procesní krok měl vytvořený dostatečný časový prostor (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008-62).

VI. Závěr a náklady řízení

22. Po provedeném řízení soud neshledal žalovaného nečinným, pročež žalobu dle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Nadto žalovaný náhradu nákladů řízení ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. července 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu